

FRA LESERNE

Hva kan hundene våre fortelle oss? - Vi møtte Sissel Grana.

Jeg har alltid vært glad i dyr og spesielt hunder og er fasinert av deres måte å kommunisere med hverandre på. Ved å lese hva Turid Rugaas skriver i sin bok om hundens dempende signaler og om hvordan de snakker til hverandre (og oss) ved hjelp av sitt uttrykksfulle kroppspråk har jeg lært mye om våre firbente venner. Nå viser det seg at de også kan kommunisere med oss ved å "snakke" til oss. Jeg mener selv at jeg har et varmt og nært forhold til våre egne hunder og at vi forstår hverandre godt – men at de oppfatter så mye om sin egen og familiens situasjon, hadde jeg aldri trodd!

Det begynte med at jeg leste om dyrekommunikasjon på nettet. Jeg fant fram til siden www.dyrekommunikasjon.no, leste om Sissel Grana og det hun stod for og bestilte boka hennes; "Dyrekommunikasjon – når dyrene får en stemme". Kjempeinteressant, dette måtte jeg bare prøve! Hvordan foregår så kommunikasjon mellom dyret og Sissel? Sissel skriver i boka si: Dyrene kommuniserer via bilder og følelser, mennesker kan trene seg opp til å ta imot informasjon og å sende den tilbake. Hun beskriver at hun bl.a. får oversendt "bilder" fra dyrene hun snakker med, enkelte ganger levende film, dyrene kan sende følelser for å fortelle hvordan de har det, hjertebank, angst, uro, sorg, smerte og glede. Har de ubehag eller smerter i kroppen, kan de sende det videre og Sissel kjenner smerten på sin egen kropp. I tillegg sender de ord og tanker, lyder og lukter, av og til foregår informasjonen ved "automatskrift" – Sissels penn flyr over papiret...

Hvordan opplevde vi konsultasjonen hos Sissel? Min mann er jordnær og i utgangspunktet skeptisk til alternative metoder – i motsetning til meg som er åpen for det meste... Vi møtte opp begge to sammen med vår superstressa tisse Ronja, snart 6 år. Sissel ville ikke vite noe om oss eller hunden på forhånd, kun hundens navn, alder, om hun var kastret og hvor lenge vi hadde hatt henne. I tillegg ba hun om enkle stikkord for hva vi ønsket at hun skulle snakke med hunden om. Vi fikk beskjed om å forholde oss helt tause under seansen, kun snakke når Sissel ga klarsignal til det. Samtalen med hunden foregikk i taushet, vår Ronja

var tydelig preget av stundens alvor, helt rolig og topp konsentrert la hun seg umiddelbart under bordet etter ankomst. Sissel noterte fortløpende under samtalen, Ronja var svært "pratsom", sa hun og hadde mye å fortelle. Midtveis i samtalen stoppet Sissel samtalen og leste opp for oss hva Ronja hadde sagt. Hakeslepp, hvordan kan en hund oppfatte så mye av hva som skjer i familien vår og gi så klare tilbakemeldinger? Alt stemte; i tillegg fortalte hun at hun har store smerter i nakke og skulderparti (noe vi ikke hadde oppfattet). Smertene er i stor grad årsak til hennes noe utagerende oppførsel i forskjellige sammenhenger; hun ønsker nå først og fremst å bli frisk. Vi satte umiddelbart i gang behandling. Hun fortalte også at hun er en forsiktig og engstelig hund, redd for skumle lyder, men en ting er hun stolt over – hun takler "brummelyden". Da spør vi oss selv, er det lyden fra sentralstøvsugeren eller mammas snorking?

Etter timen hos Sissel var vi mentalt utladet alle tre – det tok noen dager å fordøye det vi hadde vært med på. Ronja ble betraktelig roligere umiddelbart, nå hadde hun jo fått fortalt oss hva som er viktig for henne.

Vi bestilte time for Mira (8 år) også, hovedgrunnen var at vi ville vite hva Mira mente om sin til tider "bøllete" søster og om samværet gikk utover hennes livskvalitet. Mira er en drømmehund, rolig og trygg på seg selv, klok og omtenksum. I samtalen med Sissel ga hun uttrykk for at hun er klar over alle sine gode egenskaper og at vi satte umåtelig stor pris på henne. Hun fortalte mye som vi kjente igjen, episoder, steder hun gjerne ville tilbake til, personer hun savnet osv. Utrolig! Om Ronja sa hun at hun taklet henne bra, at hun til tider var slitsom, men at hun fortsatt ønsket at hun skulle være i familien vår. Hun ønsket seg mer alenetid uten Ronja, gjerne på guttetur?, alene sammen med pappa til reisestedet vårt (hytta).

Etter dette er vi nå begge "foreldre" overbevist om at Sissel faktisk snakket med hundene våre. Fortsatt har jeg vanskelig for å tro at alle kan lære dette, at alle har de nødvendige sansene, men de må trenes opp. Jeg er ikke mindre interessert nå, så derfor, jeg har meldt meg på grunnkurs i dyrekommunikasjon, kan nesten ikke vente til 1. kursdag!

Hilsen
Reidun Johansen
Horten

Ronja og Mira